

Primera trobada del SAFOR de la UdL

Una vintena de joves han participat recentment de la primera trobada del curs 2014-2015, organitzada pel Servei de Formació i Orientació Religiosa (SAFOR) de la Universitat de Lleida. Aquest Servei duu a terme diverses activitats (cinefòrums, debats, reunions formatives, recessos, taules rodones, trobades, etc.) amb la intenció d'acompanyar als joves estudiants en el camí de la fe.

La trobada, que ha tingut lloc al claustre de l'edifici del Rectorat, ha constat

d'una ronda de testimonis per part de diferents joves de la comunitat cristiana de Lleida, d'un debat i d'una estona d'esbarjo amenitzat pel grup de música «Ella nos vuelve decentes», així com d'un petit aperitiu.

Aquest tipus de trobades s'aniran succeint durant el curs per tal de formar una petita comunitat universitària que els hi recordi que «no estan sols», donant resposta així a les seves necessitats religioses.

Alejandra Pino

Animació missionera a Maials

El P. Ramon Ribas, de la comunitat jesuïta de Lleida, ha estat convidat recentment a compartir el seu testimoni missioner al poble de Maials. Durant una trentena d'anys aquest jesuïta ha servit a l'Església del Txad, realitzant diverses tasques pastorals i arribant a ser el director de les Obres Missionals Pontificies (OMP) en aquell país. Ha estat Mn. Dimas, rector de la parròquia de Maials, qui l'ha acollit en nom de la comunitat del poble. Tots dos han celebrat l'Eucaristia a l'església de l'As-

sumpció de la Mare de Déu i, després, al mateix temple, ha seguit el testimoni del P. Ribas, qui, mitjançant la projecció d'un Power Point, ha donat a conèixer la realitat del Txad, una realitat ben diferent, tant en l'àmbit econòmic, social com religiós, i ha recordat el fet que hi ha persones que, posant-se al servei dels més necessitats, deixen casa seva per anunciar l'Evangeli de Jesús a aquells que no el coneixen.

Des de la Delegació de Missions, agraïm al P. Ramon la seva disponibilitat per compartir el seu testimoni sempre que se li ha demanat.

Mónica Cabezuelo

AJUDANT A VIURE

Mantingueu-vos desperts

Cada inici de l'any litúrgic, preparant la celebració de Nadal, dediquem unes setmanes a contemplar la vinguda del Senyor Jesús: a esperar-la, a desitjar-la i a celebrar-la d'una manera especialment festiva. Per aquestes dates sempre recordem les paraules de Joan el Baptista: «Prepareu el camí del Senyor». És una crida a la conversió, a la renovació, a la

millora personal i a l'obertura del cor a la Veritat, a la presència i a l'acció de Déu en nosaltres.

EL SENYOR VE i una vegada més reneix l'esperança en l'horitzó. Se'ns convida a obrir els ulls, els ulls del cor, a estar atents i vigilants per a reconèixer-lo i acollir-lo en les seves múltiples manifestacions. Però què significa per a mi estar vigilant avui?

Com puc preparar la seva arribada? Tenim el Nadal a la vista i tot pot quedar en un somni: la injustícia segueix multiplicant la fam al món; el nostre cor segueix creient en la força dels diners, del poder, de la glòria. Cal demanar la gràcia d'obrir els ulls per mirar bé la realitat. Al cristià se li demana viure escrutant en tot el que passa, per tal de descobrir què vol Déu.

El Prefaci de la Missa d'aquest diumenge ens parla de dues vingudes de Crist, que són dos moments forts d'una sola Història de Salvació. A nosaltres ens ha tocat viure entre la primera vinguda «en carn» fa ja més de 2.000 anys i la segona i definitiva vinguda «en glòria». La millor actitud és Vetllar «confiats en la seva promesa», realitzar en aquest temps el creixement i maduració que Ell ens ha encomanat, segurs que allò que va començar en la primera vinguda arribarà a la plenitud en la segona.

Aquest temps d'Advent ens ofereix de nou l'oportunitat també de «demanar» quelcom ben concret, com diu l'oració de la Missa: «saber acollir amb els braços oberts la vinguda de Jesucrist», «saber acollir amb bones obres la vinguda del vostre Fill...» «Obres» i no tan sols desigs, il·lusions o bons propòsits. Ens cal, doncs, revifar l'esperança cristiana.

En alguns àmbits hi ha un cert debat sobre la transcendència i la hipòtesi de la presència de Déu en la història. Un Déu que no es veu i que ha deixat la conducció dels esdeveniments del món en mans de la nostra llibertat. Això ha permès a alguns fer-se la il·lusió de ser els amos de tot.

L'Evangeli ens diu que som només administradors i que a cadascú ens ha estat assignada una tasca. No diu quina, però està clar que Déu no ens ha donat la vida per a gestionar-la sense cap sentit, sense cap meta. Cal viure tenint això en compte i buscant encertar. Indagar quina és la nostra tasca, la missió que ens ha estat encomanada, quina és la nostra vocació. I en aquest punt, sempre serà bo recórrer a la pregària i a bons consellers, que sabran ajudar-nos a elegir.

Per això, mantenir-se desperts és una indicació clara i precisa. Vivim entre el dubte i la certesa: en el Credo afirmem la nostra fe en què el Senyor ha de venir, però no sabem quan. Per això, cada dia repetim una de les més antigues pregàries de la comunitat cristiana: «Veniu, Senyor Jesús.»

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

▶ **LLUÍS SERRA I LLANSANA**

Crida de Déu a la vida consagrada

Arran dels 50 anys del Decret conciliar *Perfectae Caritatis*, sobre la renovació de la vida religiosa, el papa Francesc ha convocat per a tota l'Església l'Any de la Vida Consagrada, que comença avui i acabarà el 2 de febrer de 2016. «És un any per fer arribar a la comunitat cristiana la crida de Déu a la vida consagrada i a la societat un rostre profètic i joïós de servei i misericòrdia, especialment amb els que més pateixen», afirma el G. Lluís Serra, marista, secretari general de la Unió de Religiosos de Catalunya.

Quin moment viu la vida religiosa?

El decreixement numèric no ofega el sentit i l'alegria de la vida religiosa. Déu continua cridant. Cal fer arribar la seva veu i escoltar-la. La comunitat cristiana ha de fer propostes vocacionals. Vivim en el cor de la societat com a llevat dels valors evangèlics. Demanem a Déu ser sants i testimonis del seu amor i compromís entre els homes i les dones.

Com viurà aquest any?

Voldria accentuar la centralitat del Crist i viure una dinàmica de sortida que consolidi la presència com a Església en la societat i, especialment, en les perifèries. Quan una persona viu ancorada en l'essencial, l'alegria brolla espontàniament del seu interior. Observo en la vida consagrada, amb les seves llums i ombres, homes i dones que viuen la joia de la comunitat i del servei als altres.

El lema de l'any és «Evangeli, profecia, esperança». És això la vida consagrada?

Un resum molt encertat. El seguiment de Jesús a la llum de l'Evangeli ens porta a la profecia —anunci de fraternitat i denúncia de la injustícia— i a l'esperança que el regne de Déu s'obre pas malgrat les nostres limitacions.

Òscar Bardají i Martín

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Comienza el Año de la Vida Consagrada

«**L**a Iglesia y el mundo necesitan este testimonio del amor y de la misericordia de Dios. Los consagrados, los religiosos, las religiosas son el testimonio de que Dios es bueno y misericordioso», afirmaba el papa Francisco mientras recordaba el anuncio de un año dedicado de modo especial a la vida consagrada en el 50 aniversario del decreto *Perfectae Caritatis* del Concilio Vaticano II.

El lema de este evento que hoy se inicia, son las palabras: «Evangeli profecia y esperanza». Estas palabras nos convoca a: Vivir lo esencial y lo pequeño, realizar la acción valiente del humilde en que Dios se fija, testimoniar la belleza del seguimiento de Cristo. Vivir el presente con pasión, enraizados en el pasado y, llevados por el Espíritu, con la mirada puesta en el futuro. Vivir en la alegría, en la profecía, en el servicio.

«Es necesario rezar para que muchos jóvenes respondan "sí" al Señor que les llama a consagrarse totalmente a Él para un servicio desinteresado a los hermanos; consagrar la vida para servir a Dios y a los hermanos.»

María y José, «que, como padres de Jesús, fueron los primeros en ser consagrados por Él y en consagrar su vida a Él», nos acompañan en este camino.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

HECHOS DE VIDA

«No todo acaba en cenizas»

La Zaranda celebra sus 40 años con la obra teatral *El grito en el cielo*. Pasó por América y la Bienal de Venecia e intenta plantar cara a este **mundo deshumanizado** y sin capacidad para la trascendencia.

El elenco andaluz denuncia «esta **civilización meramente tecnológica** que sólo valora lo que es útil para su perverso engranaje».

El director Paco de la Zaranda y el autor Eusebio Calonge sitúan la acción en un geriátrico: personas mayores, enfermas, soñolientas, aparcadas... con el alma a la intemperie. Es la vejez, la decrepitud y la muerte.

- «Parece que se trata de morir como se vive: **sin sentido**.
- Sedados, narcotizados por todos los juguetitos tecnológicos que nos rodean y que nos dejan **al margen de lo esencial**.
- Nosotros contamos experiencias. La obra teatral es un **misterio** que intenta alumbrar lo **invisible** que está en nuestro interior.
- Nunca sabemos dónde acaba la razón y comienza lo **inexplicable**.
- Perseguimos la idea de que **no todo acabe reducido a cenizas**, sean de un cementerio o de un horno crematorio.»

En una sociedad ciegamente materialista surge el **grito**, que la filósofa que ejerció en España, Francia y Suiza, María Zambrano, creyente ella, Premio Príncipe de Asturias, repetía: «**El grito... salía del alma**», de lo más profundo del ser, y no de una agitación epidérmica.

Es la **dignidad** de la persona humana y de su **trascendencia**.

J. M. Alimbau

Un signo de esperanza

La experiencia de algunos personajes bíblicos se puede aplicar a todo ser humano. El sentido de nuestra existencia no se limita a cuanto nos sucede en esta vida, sino que procede de un plan anterior a nuestra concepción. No hemos sido engendrados por azar, sino por una decisión del propio Dios. No somos un producto de la casualidad, sino de la voluntad de Dios. Mi existencia no es un hecho fortuito, sino un designio de Dios.

Esta paradoja bíblica, en la que mujeres sin capacidad para concebir se convierten en madres de los ungidos de Dios, culmina en la figura de María de Nazaret. Creer que una virgen puede ser madre significa que para Dios es posible lo que es imposible para los hombres (Lc 1,37). Este es el mensaje que nos interpela y, a la vez, es un auténtico motivo de esperanza. Existe otro tipo de fecundidad que supera las limitaciones humanas.

Al vivir esta esperanza, brota agua de la roca, el desierto se convierte en vergel, una estéril da a luz, la cruz es una victoria, la muerte se transforma en vida, el pecado se convierte en gracia, y una virgen concibe al Hijo de Dios.

Josep Otón
La mística de la Palabra,
Editorial Sal Terrae

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 1. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / SI 121 / Mt 8,5-11]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.
- 2. ■ Dimarts** [Is 11,1-10 / SI 71 / Lc 10,21-24]. Sant Silvà, bisbe; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.
- 3. □ Dimecres** [Is 25,6-10a / SI 22 / Mt 15,29-37]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.
- 4. ■ Dijous** [Is 26,1-6 / SI 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps.
- 5. ■ Divendres** [Is 29,17-24 / SI 26 / Mt 9,27-31]. Sant Dalmau o Dalmai (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem.
- 6. ■ Dissabte** [Is 30,19-21.23-26 / SI 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Carme Sallés (Vic 1848 - Madrid 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).
- 7. ■ † Diumenge vinent**, II d'Advent (lit. hores 2a setm.) [Is 40,1-5.9-11 / SI 84 / 2Pe 3,8-14 / Mt 1,1-4]. Sant Ambròs o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església.

DIUMENGE I D'ADVENT

▮ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, ¿per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vos? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes. Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vos, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins.

Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vos. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vos en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila i vos, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

▮ Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R. Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposti / sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vos doneu la força. / No ens apartarem mai més de vos; / guardeu-nos vos la vida / perquè invoquem el vostre nom. R.

Tots els temps convergeixen en Crist. Cúpula de la famosa Kariye Djami d'Is-tanbul (Turquia)

▮ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneeix Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement.

El testimoni que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepreusibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

▮ Lectura del libro de Isaías (Is 63,16b-17.19b; 64,2b-7)

Tú, Señor, eres nuestro padre, tu nombre de siempre es «Nuestro redentor». Señor, ¿por qué nos extravías de tus caminos y endureces nuestro corazón para que no te tema? Vuélvete, por amor a tus siervos y a las tribus de tu heredad. ¡Ojalá rasgases el cielo y bajases, derritiendo los montes con tu presencia! Bajaste, y los montes se derritieron con tu presencia. Jamás oído oyó ni ojo vio un Dios, fuera de ti, que hiciera tanto por el que espera en él. Sales al encuentro del que practica la justicia y se acuerda de tus caminos.

Estabas airado, y nosotros fracasamos: aparta nuestras culpas, y seremos salvos. Todos éramos impuros, nuestra justicia era un paño manchado; todos nos marchitábamos como follaje, nuestras culpas nos arrebataban como el viento.

Nadie invocaba tu nombre ni se esforzaba por aferrarse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas en poder de nuestra culpa. Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú el alfarero: somos todos obra de tu mano.

▮ Salmo responsorial (79)

R. *Oh Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha, / tú que te sientas sobre querubines, resplandece. / Despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti; / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,3-9)

Hermanos: La gracia y la paz de parte de Dios, nuestro Padre, y del Señor Jesucristo sean con vosotros.

En mi acción de gracias a Dios os tengo siempre presentes, por la gracia que Dios os ha dado en Cristo Jesús. Pues por él habéis sido enriquecidos en todo: en el hablar y en el saber; porque en vosotros se ha probado el testimonio de Cristo. De hecho, no carecéis de ningún don, vosotros que aguardáis la manifestación de nuestro Señor Jesucristo. Él os mantendrá firmes hasta el final, para que no tengan de qué acusaros en el día de Jesucristo, Señor nuestro. Dios os llamó a participar en la vida de su Hijo, Jesucristo, Señor nuestro. ¡Y él es fiel!

▮ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 13,33-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús sus discípulos:

«Mirad, vigilad: pues no sabéis cuándo es el momento. Es igual que un hombre que se fue de viaje y dejó su casa, y dio a cada uno de sus criados su tarea, encargando al portero que velara. Velad entonces, pues no sabéis cuándo vendrá el dueño de la casa, si al atardecer, o a medianoche, o al canto del gallo, o al amanecer; no sea que venga inesperadamente y os encuentre dormidos. Lo que os digo a vosotros lo digo a todos: ¡Velad!»

COMENTARI

L'Advent és espera, esperança, vetlla

El món, la història encara no s'han acabat. Res no quedarà tal com és. El futur és, com el present, alhora llum i fosc. Però el nostre futur és Crist. Ha vingut i tornarà; sempre és el qui ve. I nosaltres esperem el seu dia, el seu Advent, adveniment. Advent vol dir arribada: la vinguda de Crist en la veritat i la claredat. I Déu ens espera: ens dona el temps present com a temps de gràcia, com a camí cap al futur. «Jo sóc el camí», ens diu Crist. Hi ha esdeveniments del futur que ens poden influir. Però el gran esdeveniment que esperem no té cap data en el nostre calendari. «No sabeu quan vindrà el temps decisiu». «Fins que no tornarà l'amo de casa», és el temps de l'espera: visquem

amb responsabilitat el moment present, tot mirant el Senyor que vindrà en el seu dia. Llavors vindrà el Senyor sobre els núvols del cel amb gran poder i majestat. Vetlleu perquè no sabeu quan vindrà l'amo de casa. «Vetlleu!»

Comptem amb la teva vinguda, Senyor? De debò t'estem esperant? Estem disposats a treballar pel Regne de Déu? ¿O bé estem ensopits en l'anar fent sense gaire il·lusió que el nou Advent ens canviï l'actitud passiva i ens faci més comunitaris? Estiguem alerta, pregant! Així experimentarem la presència salvadora del Senyor.

La vigilància permanent és la resposta fonamental que cal donar al Senyor que ve. L'Advent és un temps de la gran esperança que prové de la fe. Però l'amor és la força de l'esperança que ens fa ca-

minar. L'esperança cristiana ens fa capaços de remuntar les tragèdies humanes. Els cristians hauríem de saber interpretar els moments més foscos de la història com a signes d'alliberament. I tot seguit recolzar tots els projectes d'alliberament humà impulsats pels homes i les dones d'arreu del món.

La perspectiva de la vinguda del Senyor espera el desig i la voluntat de caminar i de treballar. Com més confiem en Aquell que esperem, més sentirem la joia d'esperar l'alliberament que ell porta a tota la humanitat, tan inclinada al pessimisme. Desvetllem l'esperança i sortim a trobar el Senyor. Que no ens passi de llarg perquè no l'hem esperat.

Ignasi Ricart, claretia

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Àrea de Formació

Departament de Pastoral Aplicada de l'IREL (DPA)

Aquest departament té com a missió la formació teològica, pastoral, espiritual i psicopedagògica de persones cristianes, presentades per les seves comunitats i majors d'edat, que se sentin cridades a exercir el ministeri d'Animadors de Comunitat Parroquial o d'Agents de Pastoral en les comunitats eclesials existents a la Diòcesi. Compta amb dues seccions:

Animadors de Comunitat Parroquial

- L'objectiu d'aquesta secció és formar persones, de manera específica, per posar-se a disposició del Bisbe i ser nomenats animadors de comunitats parroquials.
- Els continguts que s'imparteixen estan relacionats amb els àmbits de la maduresa personal, la dimensió espiritual, les estructures pastorals, la comunicació i les interrelacions personals.

Agents de Pastoral

- L'objectiu d'aquesta secció és formar persones que, amb una preparació bàsica en temes pastorals i educació en la fe, puguin ajudar al prevere de la seva parròquia i formar part de l'equip que la dinamitza.
- Els continguts que s'imparteixen estan relacionats amb l'autoestima personal, el coneixement dels serveis litúrgics, de la paraula, de l'educació en la fe i de l'acompanyament personal.

La durada en ambdós casos és de dos cursos. La metodologia es basa en relacionar la teoria amb l'experiència personal.

El Concili Vaticà II («Apostolicam actuositatem») ens va indicar, fa més de 50 anys, que «els laics batejats tenim la responsabilitat de ser part activa en la vida i en l'acció de l'Església».

Laureano Sánchez

Àngel León repeteix al capdavant dels pessebristes lleidatans

L'Agrupació llerdenca de Pessebristes ha reelegit de nou i per unanimitat com a president a Àngel León, qui porta ja deu anys en la presidència de l'entitat. L'elecció es va realitzar en el decurs de l'Assemblea de socis celebrada el 24 d'octubre, a la seu social que l'entitat té a la capella del Peu del Romeu. Els pessebristes lleidatans han donat així el seu suport a la tasca feta pel reelegit president i la seva Junta directiva.

El president Àngel León ha agraït la participació dels socis en l'Assemblea, així com la seva confiança en la nova Junta. Tanmateix ha informat de les activitats, exposicions i convocatòria del Concurs de Pessebres del Cicle de Nadal 2014, que tindrà com a acte central el Pregó de Nadal, al Palau de la Paeria, previst per al dissabte 20 de desembre. Enguany el pregoner serà el P. Joaquim Recasens, franciscà.

Eloi Aran parla del voluntariat a l'Escola de l'Esplai

L'arquitecte i teòleg Eloi Aran ha estat l'encarregat d'impartir la Lliçó inaugural de l'Escola de l'Esplai (Fundació Verge Blanca). En la seva conferència ha destacat que ser voluntari és un estil de vida. L'acte ha comptat amb la presència del nostre bisbe Mons. Joan Piris i del director de l'Escola, Josep Ramon Vidal, els quals han ressaltat en les seves intervencions la importància de la formació i de l'acompanyament dels nostres monitors i monitores.

Les Llars del Seminari estrenen una nova web

Amb la intenció de millorar la comunicació, el projecte de les Llars del Seminari, impulsat per la nostra Diò-

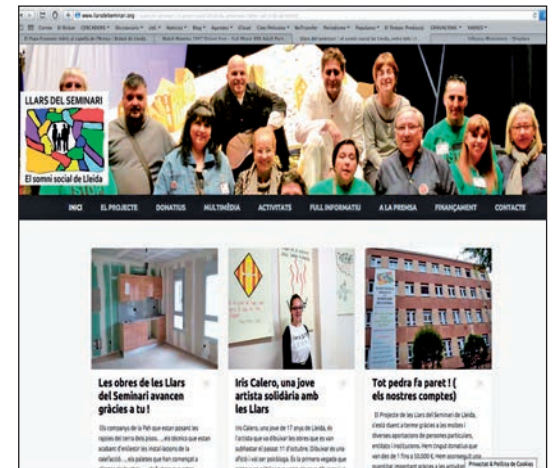
AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners de 10 a 14 h i de 16 a 19 h
Dissabtes de 10 a 14 h
Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 30 de novembre: Primer diumenge d'Advent:**
—12 h, Eucaristia a la parròquia de Sant Pere d'Alfarràs.
- **Dimecres, 3 de desembre:**
—10 h, trobada del SIMCOS a Barcelona.
- **Divendres, 5 de desembre:**
—19 h, recés dels Animadors de Comunitat, dirigit pel Sr. Bisbe, els dies 5 i 6 a l'Acadèmia Mariana.
—Recés de joves a Poblet. Dies 5, 6, 7 i 8.
- **Diumenge, 7 de desembre:**
—12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Catedral.

cesi, amb la col·laboració de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca PAH i altres entitats socials, acaba d'estrenar una nova web. La podeu consultar a www.larsdelseminari.org.

AYUDANDO A VIVIR

Manteneos despiertos

Cada inicio del año litúrgico, preparando la celebración de Navidad, dedicamos unas semanas a contemplar la venida del Señor Jesús: a esperarla, a deseársela y a celebrarla de un modo especialmente festivo. Por estas fechas siempre recordamos las palabras de Juan Bautista: «Preparad el camino del Señor». Es una llamada a la conversión, a la renovación, a la mejora personal y a la apertura del corazón a la Verdad, a la presencia y a la acción de Dios en nosotros.

EL SEÑOR VIENE y una vez más renace la esperanza en el horizonte. Se nos invita a abrir los ojos, los ojos del corazón, a estar atentos y vigilantes para reconocerlo y acogerlo en sus múltiples manifestaciones. Pero ¿qué significa para mí estar vigilando hoy? ¿Cómo puedo preparar su llegada? Tenemos la Navidad a la vista y todo puede quedar en un sueño: la injusticia sigue multiplicando el hambre en el mundo; nuestro corazón sigue creyendo en la fuerza del dinero, del poder, de la gloria. Hay que pedir la gracia de abrir los ojos para mirar bien la realidad. Al cristiano se le pide vivir escrutando en todo lo que pasa, para descubrir qué quiere Dios.

El Prefacio de la Misa de este domingo nos habla de dos venidas de Cristo que son dos momentos fuertes de una sola Historia de Salvación. A nosotros nos ha tocado vivir entre la primera venida «en carne» hace ya más de 2.000 años y la segunda y definitiva venida «en gloria».

La mejor actitud es Velar «confiados en su promesa», realizar en este tiempo el crecimiento y maduración que Él nos ha encomendado, seguros de que lo que comenzó en la primera venida alcanzará su plenitud en la segunda.

Este tiempo de Adviento nos ofrece de nuevo la oportunidad también de «pedir» algo bien concreto, como dice la oración de la Misa: «saber acoger con los brazos abiertos la venida de Jesucristo», «saber acoger con buenas obras la venida de tu Hijo...» «Obras» y no sólo deseos, ilusiones o buenos propósitos. Necesitamos, pues, reavivar la esperanza cristiana.

En algunos ámbitos hay un cierto debate sobre la trascendencia y la hipótesis de la presencia de Dios en la historia. Un Dios que no se ve y que ha dejado

la conducción de los acontecimientos del mundo en manos de nuestra libertad. Esto ha permitido a algunos hacerse la ilusión de ser los dueños de todo. Pero el Evangelio nos dice que somos sólo administradores y que a cada uno nos ha sido asignada una tarea. No dice cuál, pero está claro que Dios no nos ha dado la vida para gestionarla sin ningún sentido, sin ninguna meta. Hay que vivir teniendo esto en cuenta y buscando acertar. Indagar cuál es nuestra tarea, la misión que nos ha sido encomendada, cuál es nuestra vocación. Y en este punto, siempre será bueno recurrir a la oración y a buenos consejeros, que sabrán ayudarnos a elegir.

Por eso, mantenerse despiertos es una indicación clara y precisa. Vivimos entre la duda y la certeza: en el Credo afirmamos nuestra fe en que el Señor ha de venir, pero no sabemos cuándo. Por eso, cada día repetimos una de las más antiguas oraciones de la comunidad cristiana: «Ven, Señor Jesús.»

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: ES98-0081-0455-94-0006223737